

פבל מובשוביץ'

שתי רגליו

התגלה לי ניב שחר עין
מתוך בטן לב הבץ
זה תינוק ששר בינתיים
תפלות אל דרדר וקוץ.
פי הוא יודע שחד הם יחד
נפלאות חלקות ידיו
ובין צמר אש צונחת
דרכים אינסוף לשתי רגליו.

*

טפות אהבתי הרטיבו את שמלתיך
המנמשת פנימה אל בין רגליך
מבפנים. פועה בעקשנות על צבען
המוליד תשוקה ורטט בגרוני.
האם דברנו על האשר היום?
האם נסינו לעמד על תכלית הקיום?
בזמן שאת מקרזלת את שמי בין שניך
מכרסמת אותו לגזירי שמש גסים,
מתי תשובי אל תוך גופנו
מתי נחזור להיות שלושה

גרדום

יש אלה סבות לשלף סכין,
אלף סבות לחתך את קלפת
הבצל על גרדום האצבעות.
אלף סבות למחק את חיוך
הימים הדופק על דלתי בחטר נימוס
קורא לי בוא! בוא! הודקן.
אתה רק המזון של החידקים
זה מה שאתה, מזון לחידקים.
פה אוכלים כשאתה בריא
כשנפשה ברנה,
אך כשאתה בדכאון
טעם השרירים טוב עוד יותר.
יש אלה סבות לשלף את הסכין.
אבל אני פוחד
להשאר
מת.
(החיוך שלך יחסר לי)

חנה לרנר

טווס

מדדה במניפה צבעונית
בין סורגי הכלוב.

הטוס. מבית כה וכה
זנבו הפרוש מקשית
אל פני הצופים בו.

קריאות של הו והה
יפי פזה עוד לא היה
בכל הבריאה.

ילד אוחז ביד אמו: לא מענין
בואי נלך

אל כלוב הקופים.

במהירות האור

בידיו הוא מסמן את ההבדל
בין חיים אמתיים לבין שלזה סטואית
בה יכלתי לפסל
עולם משלי.

הוא לא מאפשר לצעד כרצוני.
ידו הקצרה מטרטרת אותי
ממקום למקום.

ידו הדקה מהבהבת במהירות האור.

זיכרון משעור חקלאות
בחוות הלימוד

בין יורה למלקוש
עברה שמש בחלקתנו הקטנה.

שושן ללא קוצים
עלה כאש.

מתוך קציר מאוחר

לי שיר

שיר לכת

כמו הנמלה של דדלוס,
אני מדדה
חדרגלית
בחרוז על חוט
שורה אחר שורה
שכורה
מניחות הדבש

אודיסיאה

אני אודיסיאה,
בתו של רבי־הדרכים
וזו הרוקמת בלילות
כי אינה מחכה
לאיש

אבי לא למד אותי ללכת.
אמי לא השאירה לי קצה
חוט

פקעתי מעצמי
על אם הדרך:
אשה קטנה בנעלי סירה
לומדת לשוט

מתוך תרגיל בהפשרת שלגים